

Ascendiment moral

Es d'imperiosa necessitat la propulsió de l'esperit de l'infant, de l'adolescent i també de la joventut d'ara, en el sentit de fer-lo entrar pels viaranyis d'una més forta i indestructible reacció que posi a tots en el lloc que cal si és que volem salvar-los de caure en l'abis d'un relaxament moral que amb la capa de modernes correnties, corromp les consciències infantivols en els moments que es troben en estat de formació de l'home.

Mai la societat pot ésser forta si no compta amb sòlids fonaments morals; mai l'individu pot merèixer el respecte i l'estimació degudes si llurs raonaments estan mancats d'aquella aurèola moral que els fa dignes de l'administració del poble que els té en el seu si; i els infants que per raó natural han d'ésser els continuadors de l'obra—bona o dolenta—que els han inculcat en el cor llurs respectius pobles, faran d'aquests el mateix que han fet en ells llurs educadors; i en aquest cas, si la instrucció i l'educació rebudes no han donat el rendiment moral necessari, llavors, forçosament vindrà en els pobles el descens moral que els posarà en el camí de la més denigrant desesperació: perduda la moral vs la descomposició de la societat.

Ara més que mai és necessari que els pares i els mestres es preocupin seriosament d'encaminar amb bona i sana doctrina i amb irrefutables consells i exemples l'esperit d'aquesta tendra joventut que tot just ara comença de pujar els primers graons de la vida; si de tot el bagatge educador n'ixen esplendorosos fruits, no hi ha dubte que demà, aquesta joventut àrida d'il·lustració, sabrà fer dels pobles un joell d'ascendiment moral que li permetrà d'assolir les més alteroses cimes de la perfecció i les més grans i patriòtiques empreses a profit propi i de la col·lectivitat.

Instruir i educar els infants en un ambient netament moral: heus ací la gran tasca per a la reconstrucció eficient de la pàtria.

TEMES D'AGRICULTURA

Regadiu i secà

Castellar del Vallès, molt té per aconseguir bones collites tan en regadiu com al secà

La terra de regadiu amb els adobs necessaris, produeixen d'una manera admirable. Cal tenir en compte que no totes les aigües són bones per a regar, en aquest poble d'aigua dolenta no n'hi ha.

La millor de totes les aigües destinades a regadiu és la de la pluja, però, com sigui no plou sempre que hom voldria s'ha d'emprar l'aigua de canalització.

El terreny secà forçosament s'ha d'esperar i confiar amb les pluges, i que els resultats de producció són diferents és cosa de tots sabuda, més seria molt difícil i costós si tots els terrenys els volguéssim regadiu.

El terreny argilós o gleclós, es aconsellable no regar-los amb assiduitat, així com cal tenir present que al regar-los s'hi

ha d'esmerçar més quantitat d'aigua, la qual hi queda retenguda per uns quants dies.

Ultra els bons terrenys, l'art del pagès precisa tenir una bona dosi d'habilitat—diguem-ne astúcia.—Durant el curs les plantes s'han de regar: Després de la sembra o trasplant; durant el creixement i poc abans de la florida, i sobre tot després de la fecundació. En general es suspèn el regadiu quan s'atansa la maduració del fruit. A la primavera es rega amb freqüència, però, amb poca aigua. En canvi a l'estiu amb abundància i a les hores que no faci sol, gairebé les millors hores són les del capvespre. A la tardor les mateixes normes seguides a la primavera. Durant l'hivern es rega poc, doncs les pluges són abundants i la temperatura freda fa que les terres conservin més la saó, amb tot si no ha plogut d'alguns dies es pot regar, però, sempre a les hores que faci sol.

Tant com d'útil és el regadiu, té els seus fatals resultats el fer-ne abús, i això s'observa en totes les coses. La molta

CONSELL MUNICIPAL de Castellar del Vallès

PRESIDENCIA

Per tal de facilitar als veïns matriculats com a industrials i comerciants de la població el compliment del Decret de creació del Certificat de Treball, aquest Consell fa públic que serà lliurat un carnet a tot els que ho desitgin, equivalent al rebut de la contribució a que fa referència l'Ordre de la Conselleria de Treball de la Generalitat del 28 de juny darrer.

Al sol·licitar-lo caldrà abonar 50 cèntims import del susdit carnet.

Castellar del Vallès, 22 de juliol del 1937.

El President del C. M.,
V. ROCA

quantitat d'aigua s'emporta al fons les substàncies nutritives que s'ha procurat intercalar a la terra, desapareixent sense rendir cap profit, això és, sense adobar o alimentar les plantes i els arbres.

A Castellar del Vallès, l'agricultura es practica amb vertader amor, proves ho són els ben cultivats camps així com també els seus geomètrics horts. La major part de conreu és de secà, això no vol dir que el regadiu escassegi. Si el temps és favorable un xic tan sols per l'agricultura, les collites en terme general són abundoses tan en el secà com en el regadiu. Això prova una vegada més l'entusiasme dels conreadors.

Les terres sense adob poden produir bé un any i fins potser dos, més a la llarga o a la curta les plantes no rendeixen el que adobades proporcionarien. Quan una terra és explotada no pot per ella mateixa alimentar a les plantes, cal alimentar i vivificar la terra amb adobs apropiats i la recopilació serà abundant i sanitària, tan al secà com al regadiu.

Si es vol privar a la terra dels seus principis productius, forçosament la planta passarà les seves transformacions en estat constant de raquitisme i en l'hora de la plenitud del fruit del treball solament es podrà collir amb tota la seva integritat, les suors esmerçades i l'esquelet de la planta de vida migrada que en colltorsar-se evidència la llavor que un dia fou destinada a la germinació i avui sols pot proporcionar un desengany.

AGUSTÍ RIFER VILA

Resultat de la recaptació pro ambulància Creu Roja de Sabadell

	Pessetes
Serra i Caelles	5
Col·lectivitat Obrera Ram Fusta	16
C. C.	10
J. R. W.	5
Pau Bernadet	10
Manuel Rovira	10
Domènec Sellent	5
Assumpció Torras	5
Josep Prat Farrerons	10
Josep Valls Janer	10
Esteve Permanyer	10
«La Vallesana» Autobusos	100
«Tèxtil Vallesana»	34'50
Col·lectivitat del Transport	50

RECAPTACIO AL CARRER EL DIA 27

Bossa número 1	68'10
« 2	29'65
« 3	28'60
« 4	37'35
« 5	53'65
« 6	42'95
« 7	63'85
« 8	77'45
« 9	34'—
« 10	37'25
« 11	36'40
« 12	42'30
« 13	138'75 = 690'30
Joan Massagner Vilatersana	5
Josep Badosa (Farmacèutic)	10
Socors Roig Internacional (Delegació Local)	25
Producte net representació teatral de l'«Esbart» de la localitat	447'75
Sindicat Agrícola de Rabassaires	175
Col·lectivitat d'Obrers barbers	25
Obrers de la fàbrica de pastes Pedragosa	25
Casa «Vda. de J. Tolrà» Col·lectivitzada	250
Feliu Gubern Mañà	10
J. V. P.	10
«Fabrill Hispania» Col·lectivitzada	25
Cercle Republicà Autonomista i Joventuts d'Esquerra	25
Joan Codina (Col·lectivitzada)	15
Josep Jordà Pérez	3
Ignasi Valls Creus	5
Ramon Ribera (Impressor)	22
Treballadors de la casa «Ortadó i Cortès»	77'15
Col·lectivitat d'Obrers del Ram de Construcció	100
Francesc Torrents Cardona	5

Secció Forestal	100
Col·lectivitat Camperols (C.N.T.)	20
Empleats oficines municipals	10
Total recaptat	2 360'70

LIQUIDACIO

Ingressos per diversos conceptes detallats en la relació anterior	2.360'70
Despeses de propaganda i treball de repartir-la	26'80
Total líquid	2.333'90

Castellar del Vallès, 20 de juliol de 1937.

En el dia de la data, l'import del líquid fou entregat al Comitè de la Creu Roja de Sabadell.

Rememorant el nostre Angel Guimerà

Girem, si us plau, volguts llegidors, el nostre esguard enrera. Un any, dos, cinc, deu, fins a tretze. Ens trobem, doncs, a l'any 1924 i, precisament, per aquest mateix temps i data, pel juliol, el 17.

De temps que Don Angel, el nostre gran Guimerà, estava delicat de salut. Feia uns dies que, malalt de consideració, s'havia allit, i per bé que hom temia per la seva vida, sorprengué vivament la nova del sobtat i ràpid desenllaç, el qual tingué lloc, precipitat per un greu atac d'urèmia, a un quart d'una de la tarda del 18 de juliol del 1924. El dia 18, doncs, s'acomplí el tretzè aniversari.

Angel Guimerà havia estat President de la «Unió Catalanista», de l'«Ateneu Barcelonès», Mestre en Gai Saber, Cavaller de la Legió d'Honor... Catalunya perdé el seu més gran poeta, el poeta símbol de la terra catalana.

Fou, llavors, quan la funesta Dictadura d'en Primo de Rivera somniava en aixafar el catalanisme, en el bell començ del regnat d'aquell dissortat govern militar que durant set anys ens tingué oprimits, quan el poble, colpit per la infausta nova, fortament adolorit, ferit en la seva entranya més viva, mostrà palesament, amb silenci, a la quieta, quins eren els seus ideals, els seus sentiments, les seves ambicions.

Era una gernació imponent, tot un poble en massa, el que volgué acomia-

dar-se del poeta en el seu llit de mort, en aquell llit resplendent d'un foc sagrat, arborat, en aquella hora pòstuma, pels plecs de la nostra preada ensenya catalana. Per aquella diminuta escala que conduïa al domicili de l'il·lustre finat, per aquell estret carrer d'en Petritxol i Plaça del Pi, fou tot Catalunya qui passà i traspassà amb els ulls plorosos i l'ànima oprimida.

L'acte de l'enterrament fou quelcom insospitat, que és necessari haver viscut, haver presenciat, per a fer-se'n càrrec degudament. Pot dir-se, sense eufemismes de cap mena, que Catalunya tota es mobilitzà per tal d'assistir al sepeli del genial autor de «Terra Baixa», de «La Santa Espina», de «La sardana de les monges»...

Llavors, els catalans, tot retent tribut al cos inanimat del dramaturg, del poeta, tot acompanyant les despulles, aquelles despulles estimades que per ésser-ho romanien embolcallades amb la bandera catalana, patentitzàrem fins a quin punt arribaven els nostres ideals catalans. Primo de Rivera deia haver solucionat la qüestió del catalanisme, i, en canvi, a l'any escàs del seu regnat, es trobava de ple en la més gran manifestació, manifestació de dol, però catalana per excel·lència, que venia a contradir-lo.

Han transcorregut tretze anys. Guimerà, però, no ha mort. El seu record, viu i viurà en nosaltres mentre quedi un alè de vida. Les seves obres, les seves poesies, els seus articles patriòtics i periodístics, els seus discursos amaratats d'aquell catalanisme racial, faran que no l'oblidem.

Cada anyada, en arribar la data del seu aniversari, cadascú de nosaltres, el rememorarem. Llegirem força els seus escrits i tot repassant-los una vegada més, ens recordarem d'ell, tot endreçant-li un pietós record, petit tribut de la nostra gran admiració i estima.

FREDERIC BALLIRANA

U. G. T.

**Sindicat d'Element Directiu
i Tècnic de Sabadell**

Secció de Castellar del Vallès

AVÍS

S'ha extraviat el carnet núm. 1.321 propietat de l'afiliat Miquel Montserrat.

Si algú l'ha trobat és pregat a retornar-lo a les oficines d'aquest Sindicat.

Transcorreguts 10 dies de la publicació del present avís, cas de no haver-lo trobat, es procedirà a extendre nou carnet a l'interessat, quedant per tant anul·lat l'anterior.

Castellar del Vallès, 22 juliol 1937.

LA JUNTA

Consell Municipal
de Castellar del Vallès
Presidència

Anunci

Per tal de cuidar-se de la nateja i vigilància de la piscina pública municipal, ha de fer-se el nomenament de la persona encarregada de la prestació de dits serveis.

Els veïns a qui pugui interessar poden dirigir la seva oferta al Consell Municipal en el termini màxim de vuit dies a partir de la data del present anunci.

Forçosament el sol·licitant haurà de reunir la condició de saber nadar.

Cal observar que el nomenament serà provisional tan sols per aquesta temporada per quan el nomenament definitiu serà objecte de concurs pel termini de cinc anys.

L'horari de treball i el jornal a percebre, així com les demés condicions seran tractades amb qui resulti ésser nomenat.

Castellar del Vallès, 20 de juliol del 1937.

El President del C. M.,
V. ROCA

S. F. T. i A.

U. G. T.

Reunida la Junta del Sindicat Fabril Tèxtil i Anexes U. G. T., elegida en assemblea el dia 16 del corrent, ha pres els següents acords: acceptar la dimissió del company Antoni Romeu, tota vegada que les explicacions donades per dit company, eren la Junta que són justificades, passant a ocupar dit lloc la companya Teresa Ribera.

Per tant, aquesta Junta Directiva ha quedat constituïda de la manera següent:

President, Joan Vilanova; Vice-president, Joan Ventura; Secretari, Josep Canals; Vice-secretari, Josep Isierte; Tresorer, Joan Amorós; Comptador, Francesc Carreras; Vocal primer, Carme Rocabert; Vocal segon, Lluís Pagès; Vocal tercer, Teresa Ribera; Vocal quart, Joan Vila; Vocal cinquè, Florenci Roma.

Castellar del Vallès, 22 juliol 1937.

S. P. O. D.

U. G. T.

La Junta del Sindicat de Professions i Oficis Diversos U. G. T., dona les més expressives gràcies als companys i companyes que fins el dia 16 han vingut ocupant càrrecs en les dissoltes juntes de les seccions del Fabril i Tèxtil, per la seva desinteressada col·laboració que en tot moment li han prestat.

LA JUNTA CENTRAL
Castellar del Vallès, 22 juliol 1937.

UN NOM DINTRE LA HISTORIA

“LA FARGA”

A Castellar del Vallès, perdura el nom de La Farga, sense sentir-se els cops del mall, ni el ressò de les encluses, ni els repics de martinets.

La veu popular la portà en el pensament com a record d'un treball perdut en el seu poble. A través del temps quedava oblidat, i com si no en tingués prou del pensament per recordar-lo, ve després que queda gravat per títol d'un periòdic que ha nascut i viu per a posar-se al servei del poble i de la Pàtria catalana.

De «LA FARGA», el setmanari castellarenc, no ens estendrem ara a descriure la vida de la seva publicació, car ella és prou coneguda per a glossar-la; sabem que és l'instrument eficaç i dúctil de la cultura de Castellar del Vallès, i ensems un vertader portanveu d'informació.

Donem entendre, doncs, com de la vella farga que existia en el terme de Castellar del Vallès, amb quina forma vingué després donar nom en un periòdic.

Amants de les lletres pàtries, homes que amb aquest ideal deixen amb la ploma els batecs del seu exquisit saber, per la més gran prosperitat d'un poble, veuen la necessitat per a la seva vida, un setmanari; precisos moments foren aquells que portats per la iniciativa, convoquen un concurs invitant a tothom a col·laborar-hi. Concurs que d'ell en nasqué el nom del portanveu del poble; la butlleta favorescuda anava signada amb el nom de «LA FARGA».

Hem tingut encara el goig de veure les altres butlletes signades per a tenir una orientació del desig del poble. La major part pretenien posar-hi noms que afecten a la pròpia història, però en general, tots ells eren prou adients per a la premsa.

El nom és procedent de la font més popular i de gran relleu per a la història de Castellar del Vallès, i com veurem, per la de Catalunya.

«LA FARGA», el setmanari que eixí a la llum pública el dia 3 de març de l'any 1933, trobem a les seves pàgines totes les activitats, totes les aspiracions en els passos de la vida, en les evolucions del poble i els seus orígens, en el camí de la cultura i del progrés; els del futur hi trobaran la petja dels records llunyans, fins i tot els hi constituirà un vertader arxiu o diem-ne la història de la localitat, que malgrat les convulsions sofertes, no en resta quasi res.

«LA FARGA» d'avui porta amb el nom un record del temps pretèrit esfumat, record dels antics fargaires catalans,

avui dissortadament desapareguts. Els homes que sembla que tenint-los en nostra visió amb el rostre aparent encès, efectuant el seu treball arrapats a la maça de ferro incandescent; el ferro que sortit d'aquelles fargues que trobem els excursionistes avui abandonades per nostra terra, especialment moltes d'elles establertes en les dues vessants dels Pirineus.

De temps antic, l'art de la forja fou de les indústries que més enaltiren Catalunya per les seves grans i bones produccions; la gran fama adquirida arreu del món era coneguda pel procediment català o de la farga catalana.

Aquest procediment, com prou bé han descrit diferents historiadors, consistia en tractar el mineral de ferro de forns a propòsit per mitjà de foc de llenya, obtenir un corrent continu d'aire per mitjà de ventalls o trompes produïdes amb molt enginy, servint-se dels salts d'aigua. Per això les fargues les trobem emplaçades als peus dels rius per aprofitar els corrents d'aigua pel funcionament de les rodes i procurant alhora, que fossin poc distant les mines per a tenir més a prop el mineral, si bé també en regions forestals per abastar amb més facilitat la llenya i el carbó.

Bé es mereixeria una llarga descripció per fer més entenedores totes les operacions de la farga i com es laboraven els ferros a casa nostra, però ja compremem la importància assolida i hem vist prou bé els meravellosos treballs executats en l'esclat d'aquell temps, per això diem que les obres de la forja dels ferrers, transmutadors i serrallers, ens han enriquit Catalunya d'un sens fi de manifestacions purament d'art popular.

Sense endinsar-nos, doncs, en la història i sense fer esment de les evolucions i procediments dels treballs de la forja de la Catalunya (en general) remarcuem i amb gran interès la de la farga de Castellar del Vallès.

Aquella estava situada a la part esquerra del Riu Ripoll, prop del poble, això és al peu de la cascada del Gorg d'en Barba i poc distant de l'antic camí de Sabadell que entrava a Castellar, per anar després a Sant Llorenç Savall o Terrassa. El lloc li era fàcil per les comunicacions i alhora l'ajudaven d'obtenir amb més comoditat els mitjans pel seu desenrotllament; cosa que amb tant llunyana època es procurava tenir amb molt interès.

Trobant-nos faltats de documents, s'ha fet difícil presentar la vida que tingué la farga de Sant Esteve de Castellar

(avui Castellar del Vallès) solament transcriurem una nota d'arxiu que havia escrit el Dr. Antoni Vergés i Mirassó. Diu així: La Farga «Es propietat de D. Josep Pla. Hi ha un martinet i tot el demés propi per la fabricació de l'aram. Ara no funciona, però fa pocs anys treballava de ferm. Dit senyor Pla, sobre aquesta fàbrica d'aram en construí altra, ço és una quadra bastant espaiosa per a filats de cotó, que avui funciona a càrrec d'altre fabricant».

Vertaderament sembla que aquesta nota deixi entreveure la seva decadència, potser ens atrevirem en dir que fou ocasionada degut als avençaments de la Ciència que s'estenien arreu i amb gran escala: això fou la pèrdua també de les altres fargues catalanes, que es veieren rellevades de tot el modern utilatge mecànic, vençudes per altres més avançats procediments del vapor que mostraven la seva ensenya per l'espai, i quedava palestat el seu pas vers el progrés pels espirals de fum que s'escampeu al domini del vent com alenades poderoses de gegant. Les fargues havien fet tota la seva evolució, l'escassetat de les mines en fou també causa (ja que se'n troben de citades en llocs on el ferro ja no existeix) així diem igual dels boscos que les portà a l'empobriment i en apagar-se els focs, les aigües dels rius les destrueix. Les fargues desapareixen...

Però no desapareixeran de nostra memòria... i molt menys els fargaires heroics que un temps al peu del forn forjaven dia i nit, i vinguda la desaparició quedaren mustigats i consumits després que havien produït del ferro el que ha estat l'instrument de la Pàtria renaixent.

Fem que no s'esborri, doncs, el nom de La Farga, nom gloriós, que uns homes amb la seva manera i amb el seu mai prou lloat esforç, enaltiren Catalunya dintre d'una vida humil en els passats temps!

De «LA FARGA», el simpàtic periòdic, fem que perduri el seu nom dintre la història per enaltiment del poble d'avui i per l'esdevenidor!

FRANCESC GOSALBES I CASTANÉ

S. F. T. i A.

U. G. T.

AVÍS

S'ha extraviat el carnet núm. 361 propietat del company Nicasi Hernández Maspera.

Si algú l'ha trobat és pregat a retornar-lo a les oficines del Sindicat de Professionals i Oficis diversos U. G. T.

Transcurreguts 10 dies del present avís, cas de no haver-lo trobat, es procedirà a extendre nou carnet a l'interessat quedant per tant anul·lat l'anterior.

Castellar del Vallès, 22 juliol 1937.

LA JUNTA

NOTICIARI

NATALICI

Lallar del nostre benvolgut amic i company de redacció, En Miquel Santasua i Balletbó, el passat dimecres, dia 21, es veié enjoïllada amb el naixement de la segona i xamosa filleta, que amb el nom d'Eulàlia, ha vingut feliçment a aquest món.

Trametem de tot cor als afortunats esposos així com a tota la família Santasua-Sallès, la nostra més efusiva enhorabona.

EL CERTIFICAT DE TREBALL

Eus assabentem del pregó que fa referència a l'expedició del Certificat de Treball, relatiu als qui exclusivament són treballadors de la terra, ja sigui com a compte propi o com a jornalers, quins certificats seran lliurats pel Consell Municipal.

Per consegüent, tots els qui treballin a la terra, deuen passar com més aviat millor per les Oficines del Consell Municipal, on se'ls facilitarà i omplenarà el sudit Certificat amb el fi de què tot seguit puguin ésser tramesos a la Conselleria de Treball de la Generalitat, a l'objecte d'avaluar-los.

Fem present que queden exclosos de l'obligació de posseir el Certificat de Treball, tots aquells que sobrepassin dels 65 anys d'edat.

UNA ASSEMBLEA DE TREBALLADORS DE LA CASA TOLRA, COL·LECTIVITZADA

Convocats pel Consell d'Empresa de la casa Vda. de J. Tolrà, Col·lectivitzada, el passat dimecres va tenir lloc una Assemblea General de treballadors en el Saló Municipal d'Espectacles, començant l'acte a dos quarts de deu de la nit.

El company Roca, com a President del Consell d'Empresa i Director, prengué la paraula, obrint l'acte i exposant amb tota claredat els assumptes a tractar, cedint la paraula al company Buxadé, Delegat-Interventor de la Generalitat a dita casa, el qual llegí unes quartilles que havia compost, fent l'historial de la casa des del moviment subversiu fins a l'actualitat, sigui des de que la casa està col·lectivitzada.

Novament prengué la paraula el company Roca, per tal de prosseguir en l'ordre del dia, assessorant abans àmpliament a l'Assemblea respecte la situació econòmica anterior, actual i preveient l'esdevenidor. Assabentà als concurrents de la petició formulada pels Tècnics de la casa amperats pel seu Sindicat, referent a l'augment de salaris i també digué que la Secció del Blanqueig i acabats ha demanat per poder treballar un dia més cada

setmana, amb el fi de poder acoaseguir més retribució.

S'estableix un gran debat sobre l'un i l'altre punt i per fi l'Assemblea es pronuncia en el sentit de demanar es faci una revisió ben feta dels tècnics per tal de poder apreciar si vertaderament tenen facultat per ésser-ho, atorgant un vot de confiança al Conseller d'Empresa perquè així ho realitzi.

Diu la Presidència que segons les vigents disposicions dictades per la Conselleria d'Economia de la Generalitat, està decretat que les Empreses de l'art fabril i tèxtil Secció cotó, no poden treballar més de tres dies per setmana i cobrant-ne quatre, davant l'escassetat cada dia més persistent de matèria prima.

Hi ha un fort debat bogant uns per l'establiment d'un jornal únic, d'altres per un augment de salaris i d'altres per implantar unes bases i finalment el Consell d'Empresa fa una proposta d'augment de salaris en les diverses seccions que està composta la fàbrica i que cada u cobri l'import del jornal que representaria treballar el dilluns, deixant-lo com a fons de reserva de l'Empresa, amb el fi de si arribés el cas d'esgotar-se totalment l'existència en caixa, els treballadors tots poguessin comptar amb aquest fons de reserva aportat, la qual és acceptada.

Es passa a l'ordenació del treball i a proposta del Consell d'Empresa s'aprova establir uns torns a partir de la propera setmana a base de treballar els mateixos dies que actualment es fan, però, fent setmana per altra cobrant igualment.

Finalment la Presidència prega a tots els treballadors vulguin extreure el compliment de llur deure dintre el treball que cada u realitza, davant els abusos que alguns vénen cometent. Es dona l'acte per acabat a dos quarts d'una de la matinada.

LA MUTUA CASTELLARENCA

La Junta Directiva Interina de la Mútua Castellarenca, té convocats als seus afiliats per avui a les 9 del vespre en el Saló Municipal d'Espectacles, per tal d'esmenar alguns articles del seus Estatuts i procedir al nomenament definitiu de la Directiva.

DEFUNCIONS

Dia 17. — Antoni Ubaguls Mañosa, de 80 anys, vidu.

Dia 19. — Felipa Pujol Corretja, de 24 anys, soltera.

Dia 20. — Ramon Poch Gibert, de 52 anys, vidu.

Dia 22. — Menna Curtielles Riera, de 53 anys, casat.

Dia 23. — Ermengol Valls Vilanova, de 71 anys, casat.

El nostre més sentit condol a tots els seus apenats familiars.